

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Lenkou Havlíčkovou

žalobce: **D. L. P.**, narozený X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Moravské náměstí 754/13 1957/13, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 9. 2024, č. j. MV-112828-5/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 9. 2024, č. j. MV-112828-5/SO-2024, jímž žalovaná změnila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 25. 6. 2024, č. j. OAM-28864-396/ZM-2017, tak, že se I. žádost zamítá a doba platnosti zaměstnanecké karty se dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve znění účinném do 30. 7. 2019, neprodlužuje, neboť účastník neplní na území účel zaměstnanecké karty; II. žádost

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zamítá a doba platnosti zaměstnanecké karty se dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a ve spojení s § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, neprodlužuje, neboť účastník nesplnil v době platnosti zaměstnanecké karty její účel (dále jen „napadené rozhodnutí“). Změna prvostupňového rozhodnutí spočívala toliko v aplikaci příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců odlišné účinnosti, když správní orgán prvního stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedl, že aplikoval příslušná zákonná ustanovení ve znění účinném do 14. 8. 2017 a žalovaná ve znění účinném do 30. 7. 2019.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce namítal nezákonnost rozhodnutí žalované, protože žalovaná vycházela z ustanovení § 44a odst. 1, § 46e odst. 1, 37 odst. 1 písm. b) a § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, přitom ale není možné neplnění účelu uděleného víza k pobytu nad 90 dnů, jak je uvedeno v citovaných ustanoveních zákona, svévolně nahrazovat údajným neplněním účelu k pobytu na zaměstnaneckou kartu. Neplnění účelu pobytu na vízum je hmotněprávním znakem skutkové podstaty a nemůže být analogicky nebo extenzivním výkladem rozšiřováno i na naplnění účelu dlouhodobého pobytu.
3. Dále namítal, že žalovaná nesprávně vykládá a aplikuje pojem neplnění účelu pobytu na základě zaměstnanecké karty. Pomíjí, že zaměstnanecká karta má duální charakter – jednak je povolením k pobytu a jednak je povolením k výkonu práce na konkrétní pracovní pozici. K neplnění účelu pobytu tak může dojít pouze v případě, kdy cizinec nevykonává práci na pracovní pozici, na kterou byla karta vydána. V případě žalobce však žádná taková pozice neexistuje a nelze se tak dopustit neplnění účelu. Správní orgány tak měly žalobce vyzvat k odstranění vad žádosti, tady o doplnění konkrétní pracovní pozice, na kterou žádá o prodloužení zaměstnanecké karty.
4. Dále namítal, že ve věci bylo již jednou rozhodnuto, a to usnesením ze dne 22. 11. 2019, č. j. OAM-28864-12/ZM-2017, které bylo mylně považováno za pravomocné, a bylo dokonce i rozhodnuto o povinnosti žalobce opustit území. Po tuto dobu žalobce účel pobytu ani plnit nemohl, protože jeho pobyt byl považován za neoprávněný.
5. Z uvedených důvodů žalobce požadoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, a aby uložil žalované povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedla, že žalobce podal pouze blanketní odvolání, tedy nenamítal žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by dovozoval nesprávnost skutkového či právního posouzení věci, nebo vady řízení, ani nepředložil žádné důkazy, které by mohly ovlivnit věcné posouzení.
7. K námitce, že není možné neplnění účelu uděleného víza k pobytu nad 90 dnů nahrazovat údajným neplněním účelu pobytu na zaměstnaneckou kartu, žalovaná uvedla, že odkazuje na strany 5 a 6 odůvodnění svého rozhodnutí, a že judikatura správních soudů potvrdila, že tato ustanovení lze použít při zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu nebo při zrušení platnosti zaměstnanecké karty. Poukázala přitom na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 10. 2020, č. j. 30 A 103/2019-50. Lze tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zamítnout žádost o prodloužení zaměstnanecké karty pro neplnění účelu pobytu podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a ve spojení s § 37 odst. 2 písm. g) téhož zákona.

8. K námitce žalobce, že nemůže plnit účel pobytu, protože daná pracovní pozice neexistuje, žalovaná odkázala na strany 4 až 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedla, že žalobce se snažil svou situaci řešit dvěma neúspěšnými žádostmi o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele a dvěma neúspěšnými žádostmi o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, přesto však nelze odhlédnout od toho, že v určitých časových obdobích neplnil a neplní účel pobytu.
9. Námitka žalobce, že nemohl plnit účel pobytu z důvodu neoprávněného pobytu, je rovněž dle žalované nedůvodná, neboť žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty v zákonem stanovené lhůtě, která mu tak založila fikci pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. O této skutečnosti svědčí i vydaná překlenovací víza, která mu byla vlepena do jeho cestovního dokladu. Bylo tak jeho povinností nadále plnit účel vydané zaměstnanecké karty, a to i v době vzniklé fikce pobytu.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem vyslovil souhlas a žalovaná se po poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k tomuto postupu nevyjádřila.
11. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Ze správního spisu vyplývají následující pro posouzení věci rozhodné skutečnosti. Žalobce pobýval v České republice na základě zaměstnanecké karty vydané na období od 25. 4. 2016 do 28. 2. 2018, nejprve ve vztahu k zaměstnavateli HOPAX s. r. o., a následně (po udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele ze dne 31. 10. 2016) ve vztahu k zaměstnavateli PAC Hořovice s. r. o. Dne 2. 4. 2017 žalobce ukončil pracovní poměr u PAC Hořovice s. r. o., což prokazují potvrzení o zaměstnání (tzv. zápočtový list), sdělení zaměstnavatele Úřadu práce o ukončení pracovního poměru a prohlášení žalobce ze dne 6. 3. 2018, které jsou založené ve správním spise. Dne 5. 4. 2017 podal žalobce žádost o souhlas se změnou zaměstnavatele, a to ve vztahu ke společnosti NACHISSČ s.r.o. Dne 30. 10. 2017 vzal zpět

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

tuto žádost a správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 28. 11. 2017, č. j. OAM 9097-25/ZM-2017, které nabylo právní moci dne 19. 12. 2017, řízení o této žádosti zastavil.

14. Dne 30. 10. 2017 žalobce uzavřel pracovní smlouvu se společností EXTRA Alliance s. r. o., na pozici svářeče a na dobu neurčitou, počínaje od 1. 11. 2017. Na základě toho žalobce dne 31. 10. 2017 podal žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele ve vztahu ke společnosti EXTRA Alliance s. r. o. Zároveň s tím na jednom formuláři podal žádost o prodloužení zaměstnanecké karty (pozn.: správní orgán žádosti přijal a zpracoval jako dvě samostatná podání). O žádosti o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele rozhodl správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 23. 10. 2019, č. j. OAM 28723-34/ZM-2017, které nabylo právní moci dne 20. 11. 2019, tak, že se řízení z důvodu podle § 66 odst. 1 písm. f) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, zastavuje.
15. O žádosti ze dne 31. 10. 2017 o prodloužení zaměstnanecké karty správní orgán prvního stupně rozhodl usnesením ze dne 22. 11. 2019, č. j. OAM 28864-12/ZM-2017, tak, že se řízení zastavuje. Žalovaná rozhodnutím ze dne 19. 2. 2021, č. j. MV 909-5-SO-2021, zamítla odvolání proti tomuto rozhodnutí pro opožděnost. Žalobce rozhodnutí žalované napadl žalobou a Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 22. 10. 2022, č. j. 25 A 147/2021-56, rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení; na základě tohoto rozsudku žalovaná o odvolání rozhodla znovu tak, že usnesením ze dne 11. 1. 2023, č. j. MV-909-25-SO-2021, zrušila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 22. 11. 2019, č. j. OAM 28864-12/ZM-2017, o zastavení řízení, a věc mu vrátila k novému projednání. Správní orgán prvního stupně tedy věc projednal znovu a usnesením ze dne 28. 4. 2023, č. j. OAM-28864-30/ZM-2017, řízení o žádosti (opět) zastavil. Žalobce proti tomuto usnesení podal odvolání, o kterém žalovaná rozhodla rozhodnutím ze dne 27. 7. 2023, č. j. MV-104808-4/SO-2023, tak, že usnesení správního orgánu prvního stupně zrušila a věc mu vrátila k novému projednání. Správní orgán prvního stupně tak projednal věc znovu a dne 25. 6. 2024 rozhodl prvostupňovým rozhodnutím, jímž žádost žalobce zamítl a dobu platnosti zaměstnanecké karty neprodloužil. Žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal odvolání, o němž žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím.
16. Mezi účastníky bylo v daném případě sporné, zda byly naplněny podmínky pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty a v důsledku toho podmínky pro nevyhovění žádosti o prodloužení její platnosti. S tím úzce souvisí také otázky, zda (a pokud ano, kdy) došlo k zániku zaměstnanecké karty žalobce a zda žalobce plnil účel zaměstnanecké karty a zda splňoval podmínky pro prodloužení zaměstnanecké karty.
17. Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14. 8. 2017, *ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní na území účel, pro který bylo vízum uděleno*. Podle § 44a odst. 10 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14. 8. 2017, *ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. b) a c), § 42g odst. 3 nebo 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky - krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit*. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14. 8. 2017, *ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37 a dále, jestliže nastane některý z důvodů uvedených v písm. a), b), c) nebo d) tohoto odstavce*.

18. Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, *ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní na území účel, pro který bylo vízum uděleno.* Podle § 37 odst. 2, písm. g) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019, *ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplnil v době platnosti víza na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu.* Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, *ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. b) a c), § 42g odst. 3 věty první nebo v § 42g odst. 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky - krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit. Ustanovení § 42g odst. 3 věta druhá se použije obdobně.* Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, *ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37 a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.* Podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 15. 8. 2017 do 30. 7. 2019, *platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovněprávní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 7 až 10; to neplatí, pokud se jedná o cizince uvedeného v § 98 zákona o zaměstnanosti.*
19. Krajský soud má za to, že platnost zaměstnanecké karty žalobce skončila dne 20. 11. 2019, kdy nabylo právní moci usnesení Ministerstva vnitra ČR č. j. OAM 28723-34/ZM-2017, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele. V době zániku pracovního poměru žalobce šedesátidenní lhůta v právní úpravě obsažena nebyla, ta byla zavedena až novelou zákona, tj. zákonem č. 222/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „novela zákona“), která nabyla účinnosti až 15. 8. 2017. Podle části první čl. II. bodu 2 novely zákona *zaměstnanecká karta vydaná podle § 42g odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, cizinci, kterému bylo vydáno povolení k zaměstnání podle § 96 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, zůstává v platnosti po dobu v ní uvedenou; pro účely prodloužení její platnosti a práv a povinností s ní souvisejících se postupuje podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.* Šedesátidenní lhůta k podání žádosti tak vůbec nepočala běžet a platnost karty jejím případným marným uplynutím tak skončit nemohla. Platnost karty a žádost o její prodloužení tak správní orgány správně posuzovaly podle právní úpravy účinné do 14. 8. 2017. Zaměstnanecká karta tedy zůstala v platnosti, i když pracovní poměr žalobce skončil, a skončit pak měla buď uplynutím doby, na kterou byla vystavena, nebo právní mocí rozhodnutí, které má na platnost zaměstnanecké karty vliv, podle toho, která skutečnost nastala později. Žalobce podal dvě žádosti o souhlas se změnou zaměstnavatele. První žádost podal dne 5. 4. 2017, následně ji vzal zpět a řízení o ní bylo zastaveno, právní úprava platná v době podání první žádosti zánik zaměstnanecké karty s meritorním rozhodnutím, kterým se souhlas se změnou zaměstnavatele neuděluje, nespojovala. Druhou žádost žalobce podal dne 31. 10. 2017, tedy již za účinnosti novely zákona o pobytu cizinců, a byť platnost zaměstnanecké karty v té době trvala a posuzovala se podle znění účinného před novelou, na řízení o žádosti o udělení souhlasu se změnou

zaměstnavatele ze dne 30. 10. 2017 zahájené po novele zákona se již citovaná novela vztahovala. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 23. 10. 2019, č. j. OAM-28723-34/ZM-2017 tak již představuje meritorní rozhodnutí o neudělení souhlasu se změnou zaměstnavatele, se kterým zákon spojoval zánik zaměstnanecké karty. Zaměstnanecká karta tak zanikla dnem právní moci citovaného rozhodnutí, tedy dnem 20. 11. 2019. Úvahu správních orgánů, že k zániku zaměstnanecké karty žalobce nemohlo dojít podle ustanovení § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců uplynutím 60. dne následujícího po dni skončení pracovního poměru žalobce, proto soud shledává správnou. Žalobce podal v této věci projednávanou žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty dne 31. 10. 2017, tedy stále ještě v době platnosti zaměstnanecké karty, tj. včas a jako osoba oprávněná, a od okamžiku zániku zaměstnanecké karty dne 20. 11. 2019 žalobci nastala tzv. fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, podle které se žalobcova zaměstnanecká karta považuje za platnou, a žalobce je nadále na základě této zaměstnanecké karty oprávněn pobývat na území České republiky, která trvala až do právní moci žalobou napadeného rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty.

20. Žalovaná pochybila, když při posuzování žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty ze dne 31. 10. 2017 postupovala podle právní úpravy účinné od 15. 8. 2017 do 30. 7. 2019, neboť podle výše citovaného přechodného ustanovení novely zákona měla postupovat podle právní úpravy účinné do 14. 8. 2017. Správní orgán prvního stupně postupoval zcela správně, když věc žalobce posuzoval podle právní úpravy účinné do 14. 8. 2017, správně je i jeho odůvodnění, proč tak učinil. Žalovaná v napadeném rozhodnutí nesprávně uvedla, že se věc posuzuje podle zákona ve znění účinném do 30. 7. 2017 a v souladu s tím změnila výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Tuto změnu odůvodnila tím, že žádost měla být posuzována podle právní úpravy účinné v době podání žádosti, opomněla však přechodné ustanovení k novele zákona. Žalovaná také uvedla, že výrok správního orgánu prvního stupně souhlasí s ustanoveními zákona o pobytu cizinců účinného do 30. 7. 2019 a žalobce tak rozhodnutím žalované nebyl krácen na svých procesních právech. Podstatou rozhodnutí žalované pak je, že odvolání žalobce neshledává důvodným a že důsledek, tj. zamítnutí žádosti, zůstává i po změně rozhodnutí stejný. Soud dospěl k závěru, že vzhledem ke skutečnosti, že výsledek posouzení žádosti žalobce o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty je zcela totožný jak podle právní úpravy účinné do 14. 8. 2017, tak i podle právní úpravy účinné od 15. 8. 2017, nejedná se o vadu, která by měla vliv na správnost a zákonnost rozhodnutí.
21. K namítané (ne)aplikovatelnosti citované právní úpravy na případ žalobce a jejího výkladu, soud uvádí, že v tomto ohledu pochybení správních orgánů neshledává, neboť odkaz na § 37 zákona o pobytu cizinců upravující zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů je obsažen v zákoně, konkrétně v § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců upravujícím důvody pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty. Bylo tedy vůlí zákonodárce, aby bylo možné zrušit (a též i neprodloužit) platnost zaměstnanecké karty ze stejných důvodů, z jakých je možné zrušit platnost víza. Rozhodnutí žalované i správního orgánu prvního stupně, kterým byla platnost žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty zrušena, je tedy v souladu se zákonem.
22. Podle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců se *zaměstnaneckou kartou rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo na pracovní pozici, ke které byl udělen souhlas ministerstva. Cizince, u kterého je podle zákona*

o zaměstnanosti vyžadováno povolení k zaměstnání nebo který je uveden v § 98 zákona o zaměstnanosti, opravňuje zaměstnanecká karta k pobytu na území za účelem zaměstnání. Z § 42g zákona o pobytu cizinců (ve znění před i po novele zákona) tedy vyplývá, že zaměstnanecká karta je navázána na určitou konkrétní pracovní pozici u určitého konkrétního zaměstnavatele. Pakliže pracovní poměr žalobce u zaměstnavatele PAC Hořovice zanikl z jakéhokoli důvodu, žalobce nemohl vykonávat žádnou práci na konkrétní pracovní pozici pro tohoto určeného zaměstnavatele a plnit tím účel zaměstnanecké karty. Zaměstnanecká karta vydaná podle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců opravňuje jejího držitele pouze k výkonu práce na volném pracovním místě, na které byla vydána, v tomto případě na pozici pomocného dělníka pekařské a cukrářské výroby u společnosti PAC Hořovice. Vzhledem k tomu, že žalobce řádně a včas nesplnil své povinnosti při změně zaměstnání, neobdržel souhlas příslušného správního orgánu se změnou zaměstnavatele a nemohl tak pokračovat v plnění účelu zaměstnanecké karty výkonem práce u nového zaměstnavatele. I kdyby zjištěný skutkový stav nenastal vinou žalobce, je pro nevydání pracovní karty rozhodující objektivní hledisko a nemůže obstát ani argumentace žalobce, že situaci, do které se dostal, nezavinil. Skutečnost, že žalobce neplnil účel vydaného povolení nemůže být zhojena ani případným konstatováním, že neplnění účelu nebylo zaviněné. Námitka žalobce, že se nemohl dopustit neplnění účelu zaměstnanecké karty, když pracovní pozice, pro kterou byla zaměstnanecká karta vydána, v současné době neexistuje, tedy není důvodná.

23. Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že správní orgán prvního stupně měl žalobce vyzvat k odstranění vad žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Žalobce totiž ke své žádosti přiložil všechny zákonem požadované náležitosti, včetně pracovní smlouvy uzavřené s novým zaměstnavatelem, společností Extra Alliance, jeho žádost tak nevykazovala vady ve smyslu § 45 odst. 2 (resp. § 37 odst. 3) správního řádu. Poučení účastníků ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu se vztahuje k procesnímu právu a nelze ho zaměňovat s paternalistickým poučováním hmotněprávního charakteru. Správní orgány tedy nemohou poučovat účastníky řízení o tom, co mají tvrdit, aby jejich žádostem bylo vyhověno.
24. K posouzení plnění účelu zaměstnanecké karty krajský soud dále odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 471/2018-39, dle kterého *„aspekt plnění účelu pobytu je z logiky věci nutné posuzovat ve vztahu k období povoleného pobytu předcházejícímu datum podání žádosti o jeho prodloužení. Zákon o pobytu cizinců totiž vychází z předpokladu, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, je povinen povolení k jím deklarovanému účelu náležitě využívat. Právě pro tento účel mu totiž bylo povolení k pobytu uděleno. Pokud cizinec nenaplňuje na území České republiky účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu, je na místě mu toto povolení k pobytu na území České republiky neprodloužit. Správní orgán proto hodnotí jednání cizince v období, pro které mu bylo povolení k pobytu, o jehož prodloužení se jedná, uděleno.“* Rozhodujícím kritériem pro konstatování plnění účelu vydané zaměstnanecké karty je tedy skutečný výkon povolené práce. Žalobce podal žádost o prodloužení zaměstnanecké karty dne 31. 10. 2017, avšak pracovní poměr u PAC Hořovice ukončil již dne 2. 4. 2017, v rozhodném období před podáním žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty (a žádosti o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele, kterou podal současně s touto žádostí) tedy prokazatelně v období od 3. 4. 2017 do 30. 10. 2017 neplnil účel zaměstnanecké karty. Úvaha správních orgánů o tom, že žalobce neplnil účel, pro který byla zaměstnanecká karta vydána, když

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přestal pracovat u společnosti PAC Hořovice a jeho žádosti o povolení změny zaměstnavatele nebyly úspěšné, je tak správná.

25. Rovněž námitka žalobce, že nemohl plnit účel pobytu, protože jeho pobyt byl považován za neoprávněný a byla mu uložena podmínka opustit území ČR, není důvodná, neboť situace žalobce byla řešena vlepáním tzv. překlenovacích víz. Skutečnost, že byl pobyt žalobce v mezidobí posouzen jako neoprávněný je důsledkem, který nastal až poté, co žalobce ukončil pracovní poměr u PAC Hořovice a zároveň nepožádal řádně a včas o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele, neuspěl ani se svými žádostmi o povolení pobytu za účelem podnikání a neměl tak žádný titul k oprávněnému pobytu na území České republiky. Žalobce neukončil pracovní poměr a nepřestal plnit účel zaměstnanecké karty v důsledku neoprávněného pobytu, jak žalobce tvrdí podané žalobě. V době, kdy žalobce účel zaměstnanecké karty neplnil, byl jeho pobyt oprávněný a jeho námitka tedy není důvodná.
26. Dále soud považuje za nutné pro úplnost připomenout, že ustanovení § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném ke dni rozhodnutí soudu, je pro žalobce příznivější, když důvod neplnění účelu pobytu ve smyslu § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců není dán, jestliže cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Výjimku spočívající v neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu mohou představovat tíživé životní situace, v nichž se cizinci mohou během jejich pobytu na území České republiky ocitnout, a v jejichž důsledku nemohou po určitou dobu plnit účel takového pobytu. Pro možnost aplikace uvedené výjimky je povinností žadatele o prodloužení doby platnosti povoleného pobytu případně tvrdit a prokázat, že neplnil účel pobytu toliko po přechodnou dobu a ze závažných důvodů. Smyslem zkoumání závažných důvodů je zamezit situacím, v nichž by cizinci již nemohlo být povolení k dlouhodobému pobytu prodlouženo, ačkoliv mu v plnění účelu předchozího pobytu bránily vážné okolnosti a lpění na takovém plnění účelu by se tak jevílo jako nepřiměřeně tvrdé. Musí se jednat o skutečnost, která cizinci objektivně brání plnit účel pobytu, nebo pro něj představuje silnou a pochopitelnou vnitřní motivaci, která po přechodnou dobu převáží nad povinností plnit účel pobytu. Pojem „po přechodnou dobu“ pak je nutné hodnotit ve vztahu ke konkrétnímu důvodu neplnění účelu. Dále je třeba vzít v potaz i to, zda nebyl účel plněn pouze po nezbytně nutnou dobu. Žalobce ve své žádosti, odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ani v podané žalobě netvrdil ani neprokázal, že neplnil účel pobytu, tj. výkon práce pro zaměstnavatele PAC Hořovice, toliko po přechodnou dobu a ze závažných důvodů. Žalobce ukončil pracovní poměr u společnosti PAC Hořovice ze své vůle a neplnění účelu pobytu tak nastalo právě v důsledku kombinace ukončení pracovního poměru a nesplnění povinností při změně zaměstnavatele (tj. dodržení postupu při podání žádosti o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele tak, jak jej stanoví zákon o pobytu cizinců), nikoli z důvodu objektivní závažné skutečnosti, jako je neodkladná léčba závažného onemocnění, péče o nezletilé dítě, péče o blízkou osobu závislou na osobní péči žalobce a podobně. Splněna pak nebyla ani podmínka přechodnosti neplnění účelu, pokud by mělo být postupováno podle právní úpravy pro žalobce coby žadatele příznivější, když ukončení pracovního poměru je záležitostí trvalou, nikoli přechodnou. Lze proto uzavřít, že obecná tvrzení žalobce ohledně důvodů neplnění účelu pobytu bez potřebné konkretizace stěží mohou svědčit o vážných důvodech pro aplikaci výjimky dle § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném ke dni rozhodnutí soudu, a prodloužení platnosti povolení k pobytu i přes neplnění účelu pobytu.

27. Jelikož soud neshledal žádnou žalobní námitku důvodnou, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, a proto soud výrokem II. tohoto rozsudku vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 6. srpna 2025

Mgr. Lenka Havlíčková v.r.
samosoudkyně